

vil en saadan Reservation, hvor klart og bestemt man end søger at udtale den, ikke have en betryggende Virkning. Man vil da fremsætte den Indsigelse, at det vel er en Udtalelse af dem, der havde særegen Interesse af at gennemføre den Politik, der ligger til Grund for Udtalelsen, men at den ikke kan ophæve de Fordringer, som ellers maatte kunne gøres. Naar saaledes Spørgsmaalet om den legale Ophævelse af Kongelovens Arvesølge for Slesvigs Vedkommende maatte reises, da vil man sige: man har vel fra dansk Side tænkt, at det var en legal Ophævelse af Kongelovens Arvesølge, men det er ikke vor Mening. Naar Prætendenter reise sig, naar navnlig russiske Fordringer maatte gøre sig gjældende, — de være nok saa lidet begrundede — med Hensyn til at det russiske Afkald paa Slesvig indskrænkede sig til „kongelige Kronarvinger“, da vil atter det Spørgsmaal reise sig, om ikke Ophævelsen af den cognatistiske Arvesølge har kaldt farlige Rettigheder tillive. Naar vi da fremstaae med vor Reservation, med vor Erklæring, vil den sandsynligviis være svundet ind til noget saare lidet Betydende, og hvor bestemt vi end paastaar, at vi ikke ved at ophæve Arveloven meente at overskjære det Bånd, der var knyttet ved den, at vi ikke ville give Nøgetsomhelst hørt af vor Ret, vil kun staae som en Erklæring fra den ene Side, hvorimod der kan gøres en Modindvending fra den anden Side (Hør!). Jeg har derfor betragtet dette Forslag mere som et Nødanker, som en Planke, man i Havsnød klyngede sig til, for dog ligesom ikke at bortkaste Alt. Jeg troede, at det var væsentlig begrundet i, at Forslagsstillerne betragtede det som en Nødvendighed, en absolut Nødvendighed, at ophæve Kongelovens Arvesølge. Jeg har vel hørt, at den høitærede Forslagsstiller, som motiverede dette Forslag idag, endnu troer paa denne Nødvendighed, og jeg maa erkjende, at Enhver er fuldt berettiget, og navnlig en Rigsdagsmand, der er saa meget inde i Underhandlingernes Gang som den høitærede Taler, til at have en Mening, stridende mod den, der blev udtalt fra Ministeriets Side i denne Sag; men jeg troer dog, at, naar den høitærede Udenrigsminister i en Sag, hvor en Ud-

talelse i dette Tilfælde kommer i Strid med det, han ønsker at opnaae, kommer i Strid med det, der findes i det fgl. Budskab, som han med Klarhed og Styrke, Jod for Jod, har forsvaret, — naar hans Udtalelse gaaer ud paa, at den Nødvendighed, som man tidligere troede var tilstede, ikke er tilstede (Hør!) — jeg troer, siger jeg, at Andre, der ere mindre inde i Forholdene, dermed maae lade sig berolige. At dette virkelig er indrømmet af den høitærede Udenrigsminister, følger, synes mig, klart af det, han udtalte den 21de Marts. Jeg vil ikke gjentage, hvad der allerede oftere er citeret; jeg skal kun bemærke, at den gjennemgaaende Tanke i Taleren er den: at det ikke staaer i Strid med Tractaterne, at man ophæver Kongelovens Arvesølge; men, naar man vil bevise Ophævelsens Nødvendighed, saa nøies man dog ikke med at bevise, at den ikke staaer i Strid med Tractaterne. Jeg vil derhos minde om, at til den Fordring, at Noter, Depescher og andre Actstykker, Spørgsmaalet vedkommende, skulde forelægges, erklærede Ministeren, at det var Noget Sagen uvedkommende (Hør!). Men den høitærede Minister kunde dog umuligt sige, at det var Sagen uvedkommende at fremlægge de muligt fuldstændige Oplysninger om Alt, hvad der er forhandlet i denne Sag, naar han virkelig vilde bevise for Rigsdagen, at en Nødvendighed var tilstede (Hør!). Jeg skal end yderligere gøre opmærksom paa, at den høitærede Minister i sin næstsidste Tale ingenlunde har gjentaldt det, han havde udtalt; jeg troer, han har væsentlig modificeret sine tidligere Ordtringer, men han har ikke tilbagetaget dem, hvilket han ikke heller godt kunde. Thi han sagde ingenlunde sidst, at det med Nødvendighed fremgaaer af Underhandlingerne, at Kongelovens Arvesølge maa ophæves; han erkjender, at han anseer det for en rigtigere Ordning, hvorimod der maatte kunne stilles en anden Fortolkning; men dersom man overhovedet kan fortolke forskjelligt i den Sag, kan man jo ikke sige, at den ene Fortolkning fremgaaer som en absolut Nødvendighed. Jeg troer derfor ikke, at denne Nødvendighed er tilstede, eller rettere, jeg troer, den er ikke saa klart beviist for os, at vi kunne indrette vor